

21

Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul II
Nr. 95
(CCIL)
Miercuri,
17
aprilie
1991
3 lei

CUGETUL ZILEI:
Cine uită trecutul
e condamnat să-l
mai trăiască
o dată.

SANTAYANA

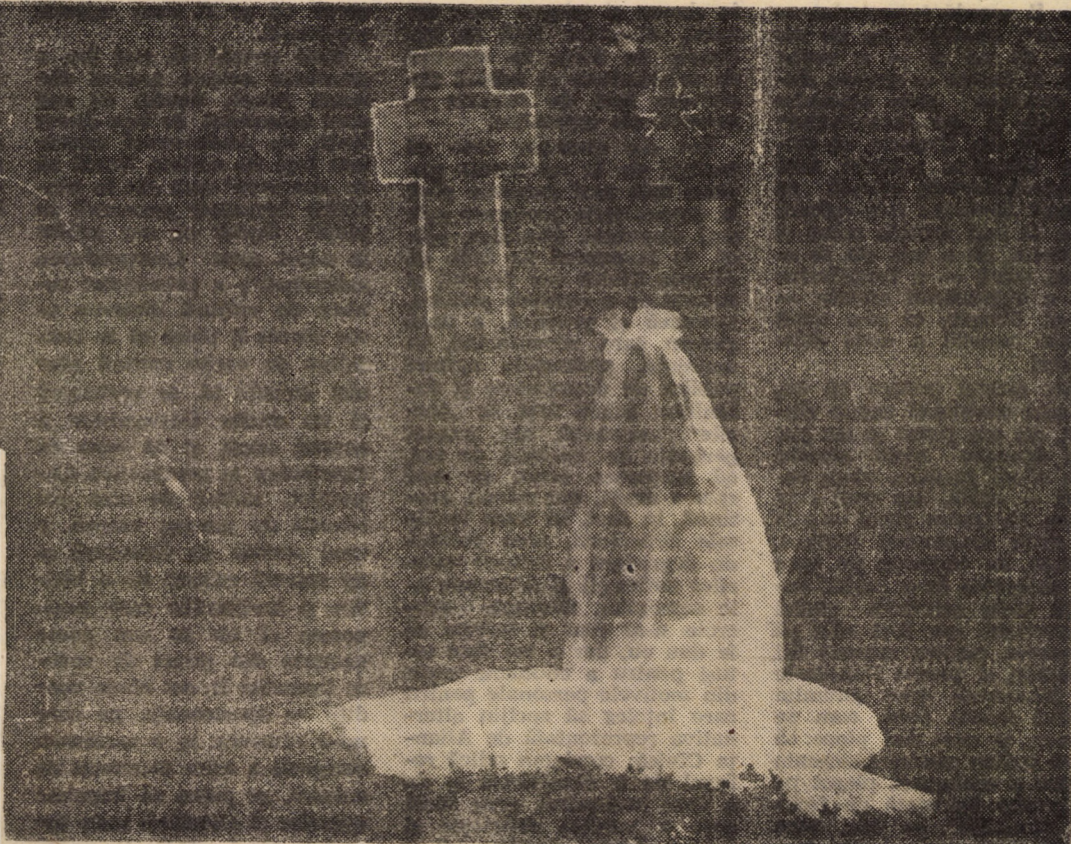

Foto: RADU STĂNESE

BLOCAJUL ECONOMIC

Nu mi-am imaginat dimensiunea adevăratei crize actuale a economiei românești până când nu am cunoscut, pe viu, necazurile cu care se confruntă specialiștii, economiștii și inginerii, dintr-o mare întreprindere industrială din județul Sibiu. Discuția s-a axat pe problematica reformei economiei românești, iar particularitățile respectivei întreprinderi sunt general valabile, întrucât intră sub incidența politicii economice generale din țara noastră. Concluzia a fost realistă și gravă în același timp: economia românească se află în BLOCAJ TOTAL. Se impune tragerea unui puternic semnal de alarmă, deoarece amânarea găsirii căilor de ieșire din impas duce la un dezastru național.

Rădăcinile teoretice ale actualei crize nu aparțin perioadei postceauiste. Sistemul comunist de conducere supercentralizat a tuturor sectoarelor de activitate, imixtiunile unui extrem de complicat aparat politic în treburile tuturor întreprinderilor au redus capacitățile de influențare ale celor care au sperat că, prin studii superioare de specialitate, vor ajunge să conducă, să organizeze fluxurile tehnologice. Ne întrebăm, astăzi, de unde apetența românilor pentru politică? De ce orice întâlnire deviază în discuții, spre mult hula (pe nedrept) politică? Dar este atât de firesc. Un popor hămesit, sărăcit la propriu și obligat să nu-și „piardă vremea” cu speculații intelectuale, un popor care s-a confruntat cu politica de la vîrsta „șoimilor” pînă la „Cîntarea României”, cum să nu-și fi format obiceiul vederii tuturor activităților sale concrete în urma celor politice? Partidul comunist și-a asigurat controlul absolut asupra societății tocmai prin crearea aparatului de slujbași devotați lui, rupți de munca propriu-zisă, însă investiți cu puteri discreționare, care hotărâau ce, cum și cît să se producă. Orice critică adusă de pe pozițiile specializate era considerată o lipsă de înțelegere a „politicii partidului”. Deci, tentația politizării oricărui subiect există dinaintea libertății cîștigate în decembrie '89. Greșeala fundamentală a celor care au preluat puterea din mîinile familiei dictatoriale a fost prelungirea imixtiunii factorului politic în întreprinderi, prin formarea grupărilor feseniste. Acestea au dat aureola populistă situației postrevoluționare, ale cărei efecte le simțim acum. „Schimbarea de macaz” a politicii economice a guvernului Roman, după investirea post electorală, prin adoptarea unei reforme, de altfel strict necesară, s-a lovit de mentalități vechi, de neînțelegerea necesității unor schimbări radicale.

Impasul actual, practic BLOCAJUL ECONOMIC, depășește sfera interesului politic. Este o chestiune de viață și de moarte pentru un întreg popor. De aceea, specialiștii din industrie, din întreaga economie românească sînt obligați moralmente să ia atitudine față de greutățile obiective pe care le întîmpină în aplicarea reformei guvernamentale. Acum, cînd a dispărut aparatul politico-polițienesc care controla totul, ei sînt chemați să eficientizeze activitățile economice, în condițiile în care statul nu le asigură nici un fel de protecție sau subvenții financiare. Moștenirea unor datorii enorme către stat sau față de parteneri, lipsa motivației muncii la salarii de orice categorie profesională, greutățile întîmpinate în evaluarea patrimoniului fiecărei unități economice și în formarea

consiliilor de imputerniciți ai statului, nevoia restructurării de personal în lipsa unor locuri de muncă noi, lipsa de informații în domeniul relațiilor economice, neîncurajarea întreprinzătorilor particulari în domeniul micii producții sînt cele mai importante motive care fac, în momentul de față, imposibilă accelerarea reformei, după programul Roman. Politica realistă, în pași mici și siguri, reforma concepută pe subprograme specifice tuturor ramurilor, dezvoltată de la microîntreprinderi la macrountreprinderi, reforma monetară (emisii galopante a dus la acoperirea unui leu cu numai 19 bani) lipsesc variantei guvernamentale și-i împiedică apariția efectelor benefice.

Politica se întîlnește cu interesul național numai în măsura în care latura ei economică vizează creșterea nivelului de trai. Oamenii o înțeleg și, implicit, muncesc doar atunci. Frauda morală, pria promisiuni nefondate pe un suport realist, prin care F.S.N. a cîștigat alegerile poate fi o premisă a reușitei politicii economice a actualului guvern? Cum se va repara această greșală fundamentală și cum va fi determinat cetățeanul român să înțeleagă reforma pentru a cîștiga motivația muncii sale? Răspunsurile la aceste întrebări aduc cu sine eliberarea de complexul politic al oricărui om ce își dorește limpezirea fenomenului de respingere a programului Roman de reformă.

Dorin TEODORESCU

O PROFESIUNE DE CREDINȚĂ

de Mircea Ivănescu

Circumstanțe de o natură mai degrabă personală m-au împiedicat ca să fiu de față fizic la manifestația anunțată de Alianța Civică pentru după amiaza de 12 aprilie. Cum însă aș dori ca participarea mea morală și angajamentul meu personal față de țelurile și acțiunile Alianței să nu fie nici un moment puse la îndoială, îi rog acum pe prietenii mei de la ziarul 21 Radical să facă publice rîndurile de mai jos. Această, să-i spunem, profesiune de credință se justifică în ochii mei nu pentru că aș avea prezumția să cred că gesturile mele, sufletești sau fizice, ar prezenta vreun interes sau ar avea vreo importanță publică, ci pentru că un număr de

concețeni au acordat numelui pe care îl port votul lor atunci cînd s-a discutat și hotărît constituirea în orașul nostru a unei filiale a Alianței Civice și pentru că, deși nu am participat la discuțiile respective, mi-am anunțat în prealabil deplinul acord față de ceea ce consider, în consens desigur cu reprezentanții pe care îi cunosc al organismului de care e vorba, că este și trebuie să fie această Alianță.

Doresc deci ca cei care în discuțiile amintite au acordat încrederea lor numelui meu ca membru al Alianței Civice (căci de eventuala ocupare a unei funcții, de orice natură, în acest organism nu poate fi vorba în ce mă privește) să știe

MÎRȘA-oraș sau comună?

Mă întorc în Mîrșa, cu trenul de 7.45 din Sibiu, după 5 ani. Cobor în haltă și aerul tonic îmi invadează trupul cu lăcomia crudă, specifică înălțimilor montane. Totdeauna mi-a plăcut să-l „iau în piept”, fiind sigur că în oraș îi voi duce dorul. Mîrșa, la poalele Făgărașilor ar putea fi... Dar ce să mai vorbim, totul este atât de departe de ce ar putea fi. I s-a dus buhul prin imensa întreprindere ce a sărăcit-o de pă-

Carnet de reporter

duri și care, acum a ajuns o „problemă națională”. Un mastodont industrial nerentabil, în mijlocul naturii distruse. O localitate, victima unei strategii economice falimentare, departe de limita inferioară a oricărui standard de viață. Așa cum arată astăzi, Mîrșa este materializarea tragică a ceea ce a însemnat pentru unii, puternicii sistemului comunist, un „simplu” mijloc de cîștig bănesc și de glorie efemeră. Ei au dispărut care încotro, iar moștenirea lor a rămas pradă erodării în timp. Unde sînt acele vremuri „minunate” cînd ei, stăpîni absoluți, credeau că fac totul spre binele tuturor? Și ele au trecut. Au rămas oamenii veniți din te miri ce depărtări de țară, stăpîni ai unei „moșii” ce nu le-a aparținut niciodată. Și asta se vede la tot pasul. Fosta cazarmă pune amprenta întregii localități: un etern șantier. Traversează stadionul olimpic (ambitia unui sece-

(continuare în pag. a III-a)

Dorin TEODORESCU

că participarea mea fără rezerve, cu toate resursele mele morale și (în măsura în care ocupația mea de cititor și practicant al scrisului poate reprezenta o însușire) profesională, la inițiativele, opțiunile și manifestările publice ale Alianței Civice este certă și totală. Fac această precizare, cum s-ar spune „în alb”, pentru că, așa cum cunosc lucrurile de poziție de pînă acum ale Alianței și cum îi cunosc pe unii dintre reprezentanții și actualii săi conducători — cum îi cunosc, prin privilegiul unor relații personale, sau din manifestările lor pu-

(continuare în pag. a II-a)

O PROFESIUNE DE CREDINȚĂ

(continuare din pag. 1)

blice — nu pot fi decât în întregime de acord cu intențiile și premisele care au determinat constituirea Alianței Civice și cu felul în care ea înțelege să se situeze în actualitatea politică, socială, culturală și de orice alt fel, a țării noastre. Nu-mi vine să cred că acest organism va adopta vreo atitudine, sau va lua sau sprijini o inițiativă la care să nu doresc ca numele meu, atât cât reprezintă el în momentul de față, să fie asociat. (Dacă se va întâmpla vreodată ca această adeziune totală — pe care consider, realmente, că este pentru mine un privilegiu să o reînnoiesc — va deveni îndoielnică pentru mine, voi face imediat delimitările pe care le-aș considera necesare).

Se va înțelege că această adeziune a mea este necondiționată și, socotesc eu, mă angajează cu întreaga mea ființă morală (chiar dacă cea fizică poate, după cum se vede, lipsi la unele manifestări publice) dacă am să adaug că, din punctul meu de vedere, singura atitudine care să mă justifice, pe mine personal, în a trăi public mai departe (prin a trăi public înțeleg a avea sinceritatea de a-mi privi în ochi, fără subînțelesuri și rezerve mentale, contemporanii) este de a respinge minciuna, nedreptatea ascunsă, sau fațăș recunoscută și sprijinită, și mai ales cea înjosire a demnității și spiritului omenesc pe care a reprezentat-o în toată această jumătate de secol de viață a noastră, a tuturor, regimul? — dictatura? — ideologia? — reclamându-se de la comunism (pe care, firește, nu l-a respectat decât în aspectele sale respingătoare și practice), într-un cuvânt, viața așa cum am fost făcuți cu toții să o trăim — și cum, mi-e teamă că pot spune cu îndreptățire, aproape fără excepție am consimțit să ne-o trăim — animalic și în mare deficiență și vinovăție morală.

Aș vrea să fiu înțeles exact, și pentru aceasta simt nevoia să fac unele precizări care ar putea să lase impresia că dau o importanță exagerată unor probleme de fapt personale (dar pentru mine ele sînt importante). Tonul aparent categoric al justificării mele („singura atitudine...”) poate părea pretențios, și la urma urmei nesincer, venind de la un om care, prea mulți ani din acești ultimi cincizeci, a colaborat prin atitudinea sa, de cu totul altă natură, diametral opusă, celei pe care o

recomandă astăzi de explicit — la exact relele reiectate acum. (Un scriitor francez, la care nu țin în mod deosebit, dar ale cărui inteligență și intensitate stilistică nu pot decât să le admir, spunea odată, justificându-și aderența la partidul comunist și ideologia lui, că singura atitudine posibilă față de un exploatator — adică față de un burghez, în înțelesul pe care marxistii, reali sau pretenși, îl acordă termenului — era să-l consideri ca pe un cîine. Și tot el — e vorba de J. P. Sartre — spunea, după strivirea prin tancurile sovietice a „contrarevoluției” din 1956 din Ungaria, că singura atitudine posibilă față de reprezentanții oficiali ai Uniunii Sovietice este refuzul da a le mai întinde mina și să zicem, de a mai sta la aceeași masă — a tratativelor sau a comuniunii sociale — eu ei. Firește, el și-a uitat repede această a doua delimitare).

Dar tocmai pentru că eu, cel care semnează aceste rânduri, nu am putut și nu pot face aproape nimic altceva care să-mi justifice viața socială — adică, așa cum s-ar spune, cîștigarea plinii — altfel decît manevrînd cuvinte, și cum, în calitatea pe care am deținut-o de-a lungul întregii mele activități social remunerate, am fost silit să manevrez într-un anumit fel cuvintele, și anume făcîndu-le să folosească unei anumite politici (eram, doar, cum se spunea, și cum îmi place să repet tocmai pentru hidoșenia cazonă a sintagmei, plasat pe „o poziție înaintată pe frontul ideologic” — dar, ceea ce este mai grav și mai inescuzabil, am acceptat să fiu situat pe acea poziție și să mă mențin pe ea) consider că acum singura alternativă față de situația în care m-aș simți eu însumi, și fără ajutorul lui Sartre, un cîine, constă în respingerea în primul rînd a minciunii, în continuarea acceptării ei ca determinant al vieții noastre, ca forță care să o conducă, continuînd să ne strîmbeze pînă la degradarea totală sufletul acesta despre care fiecare din noi ne-ar place să credem că este nemuritor. Pentru că minciuna este — și viața noastră de toate zilele astăzi ne-o arată, (după ce o vreme — o vreme care durează, de un an și mai bine — ne-am închipuit că poporul român și-a recîștigat — ultimul aproape — demnitatea și forța istorică) — minciuna este calea cea mai sigură de a menține înjosirea omului și ex-

ploatarea sa, în numele nu a unor dreptăți sociale (cum poate și-au închipuit-o cu sinceritate primii profeți ai ideologiei respective), ci în numele unor simțăminte degradante și lipsite de orice fecunditate și forță morală — simțăminte care se numesc: ura față de aproapele și față de genul omenesc, dorința de afirmare a unor interese proprii și de cîștigare a unor avantaje materiale, sociale, în dauna și asupra unor semenii, disprețul față de cei situați cu forță în condiții de inferioritate și totalul dezinteres față de valorile omenesti ale semenilor.

Pot da exemple care să meargă de la categoriile politice cele mai generale pînă la experiențele personale cele mai singulare. Consider, adică, în momentul de față, că Alianța Civică are dreptul și datorita de a combate politica, teoretică și practică, a unui guvern care, recunoscînd, în aparență, pretențiile opiniei publice de desprindere și delimitare totală față de „erorile” trecutului, ale acestei perioade de cincizeci de ani, (și asemenea erori, au mai spus-o mulți, sint crime), continuă, în fapt, în toate liniile sale definitorii, acea politică de degradare a tuturor valorilor sufletești și materiale ale semenilor. Exemple concrete n-ar mai fi nevoie să le dau eu, dar o voi face totuși pentru a enumera unele din motivele personale pentru care înțeleg să sprijin alternativă reprezentată de Alianța Civică: condamnă adică refuzul de a dezarticula și de a face inofensivă acea forță care a mutilat sufletește și fizic societatea românească și care sub forme la fel de ipocrite ascunse, și la fel de eontondent simțite, continuă să stăpînească sufletele și trupurile unora dintre noi, schilodindu-le la nevoie și fizic, nu numai moral; incapacitatea (sau refuzul, din neputință de a știrbi anumite privilegii) de a aplica o politică economică de natură să înlăture imaginea cu totul degradantă a „pieței” românești de astăzi, de a remedia, altfel decît prin scumpirea exagerată a oricărui produs, situația în care cei mai mulți dintre noi simțim siliți să recurgem, în intenții sau chiar practic, la mijloacele ilegale și imorale ale bursei negre (aici intrînd, firește, și obligația, mai mult sau mai puțin constrîngătoare, la a recurge la toate imoralismele practice legate de necesitatea de a „cîștiga” bani pentru cele mai elementare, și mai

intruabile mărfuri); aplicarea, cu cinism afișat, de către reprezentanții oficiali ai puterii, a unei politici culturale care duce ineluctabil la sugrumarea oricărei libertăți de expresie și de gîndire, la dispariția chiar și a celei aparente de independență individuală de creație, pe care s-ar fi părut că o mai aveau la dispoziție pînă în ultimii ani ai dictaturii, practicienii (căci așa erau făcuți să se simtă că ar fi fost) culturii românești.

Simt nevoia să mai fac o precizare asupra acestui din urmă punct. Faptul că mă simt amenințat, de fapt direct lovit, de dezinteresul macabru față de cultura lăsată să se „descurce” cum știe în condițiile faimoasei „economii de piață”, faptul că am asistat la suprimarea („suspendarea nelimitată”) a principalei reviste de cultură dintr-un oraș cărui îi place să se considere de veche cultură (dar aici trebuie să se vorbească și de dorita Universitate a acestui oraș), și că asist cu îngrijorare la perspectiva dispariției, alături de alte publicații de aceeași natură, a unei reviste de literatură și de cultură editată de o Uniune a Scriitorilor care recunoaște că nu se mai poate menține din punct de vedere financiar în sus zisele condiții — apartenența, pe care mi-o revendic la o asemenea categorie a celor interesați de cultură, ar putea să imprime spuselor și atitudinii mele aspectele unei pledoarii pro-domo. Și în plus fățarnice și în prea mare măsură amintitoare de ipocriziile tagmei căreia i-am aparținut prin poziția mea trecută și prin cariera mea din această viață de cincizeci de ani pe care o tot vituperez aici. La urma urmei, dacă o revistă, cum îi plăcea să-și spună Transilvania, adică de cultură (și cum prea multă vreme a și fost, adică exact în concepția făcînd din cultură ceea ce a făcut precedentul „regim”, concepție, iată, continuînd în mai rău) dacă, repet și mai s-a repetat, o asemenea revistă nu reușește să devină „rentabilă”, să se susțină, adică, prin propriile forțe, cine în afară de cei care o fac așa cum se înfățișează poate fi socotit vinovat? Este deci normal ca ea să dispară pentru a nu periclita „competitivitatea” altor inițiative mai în măsură să cîștige interesul public. Și dacă una, mai multe, din revistele scrise de oameni tineri (de multe ori de către acei tineri care au făcut cu puțință ceea ce o vreme am considerat a fi miracolul românesc) nu se arată viabile în înțelesul venal al vieții „de piață” (indiferent ce-o fi însemnînd asta) atunci e firese, legea societății burgheze, nu numai de la Darwin încoace, o spune, — ca ea, ele, să dispară.

Dar aici mi se pare că e problema. Pentru că mi se pare că e nefiresc să acceptăm să trăim într-o societate care să considere cultura un vinat apt de a fi hăituit pe stradă și prin coridoarele unei instituții cu trist trecut în domeniul culturii militante, o societate în care mun-

ca unui tînăr — și poate și bătrîn — scriitor să se calculeze după normele celei care pretinde instrumentistilor unei orchestre simfonice să „muncească” opt ore pe zi, o societate în care climatul oferit de o revistă de cultură, chiar nejustificîndu-se prin numărul orelor „lucrate” sau prin calitatea cu totul deosebită a „prestației”, și care este totuși esențial pentru a menține această calitate care este creativitatea (de mulți socotită ciudată și neglijabilă) este amenințat sau pur și simplu eliminat.

Mi se pare nefiresc și imoral să accept asta. Firește, nici viața mea de pînă acum și probabil că nici calitatea mea de pînă acum, de membru al redacției unei reviste de cultură (membru care nu poate justifica în aparență prin nimic pretențiile sale — așa cum o dovedește falimentul revistei respective) nu mă îndreptătesc să mă erijez în judecător al unor rele de pe urma cărora suferim toți, și la care, eu cel puțin, sint conștient că am contribuit. Aderența mea, de care e vorba aici, la Alianța Civică, nu mă face, și nu doresc să mă facă, un asemenea judecător. Rîndurile de față sînt doar o mărturisire personală, pe care o fac publică din motivele specificate la început, și mai ales o mărturisire a faptului că, acum, la capătul unei cariere pe care mi-ar fi plăcut să o pot numi de scriitor (și care din păcate a fost doar de gazetar de cu totul altă natură și de ocupant al sus amintitei poziții) aș vrea să cred că am învățat adevărul unei mărturisiri, de cu totul altă natură, a unui scriitor, de cu totul altă calitate, și la care, cu toate că a fost de asemenea francez, am ținut și continui să țin din toate puterile inimii: „Ca toți oamenii de vîrsta mea — spunea acesta vorbind despre propriile sale experiențe din perioada, pentru toți francezii, de mare suferință și de mare verificare a conștiințelor, reprezentată de ocupația germană — timp de mai bine de douăzeci de ani, într-o epocă dominată de nebunie, pradă neputințioasă a unor zguduiri chinuitoare care au fost ale vremii noastre, am găsit forța în simțămîntul nelămurit că scrisul reprezintă astăzi o cinste, pentru că ocupația aceasta impune o îndatorire, anume la ceva mai mult decît la a scrie doar. În special ea mi-a impus datorita ca, așa cum am fost, și din toate puterile mele, să-i ajut pe toți oamenii care au trăit aceleași împrejurări istorice să poarte mai departe constrîngerile și speranțele noastre ale tuturor”. Eu nu pot afirma că trecutul meu în epoca tulbură evocată de cuvintele de mai sus (și foarte mult semănînd cu cea pe care ar putea-o evoca un scriitor român despre propria lui experiență) ar fi fost justificat de o noblețe comparabilă cu cea care face valoarea incomparabilă a acestui scriitor. Dar doresc ca, așa cum sînt acum și din toate puterile mele, să mă apropii cît mai mult de idealul acesta al lui Camus.

Aspect de la mitingul Alianței Civice din 12 aprilie 1991

MÎRȘA - oraș sau comună ?

(urmare din pag. 1.)

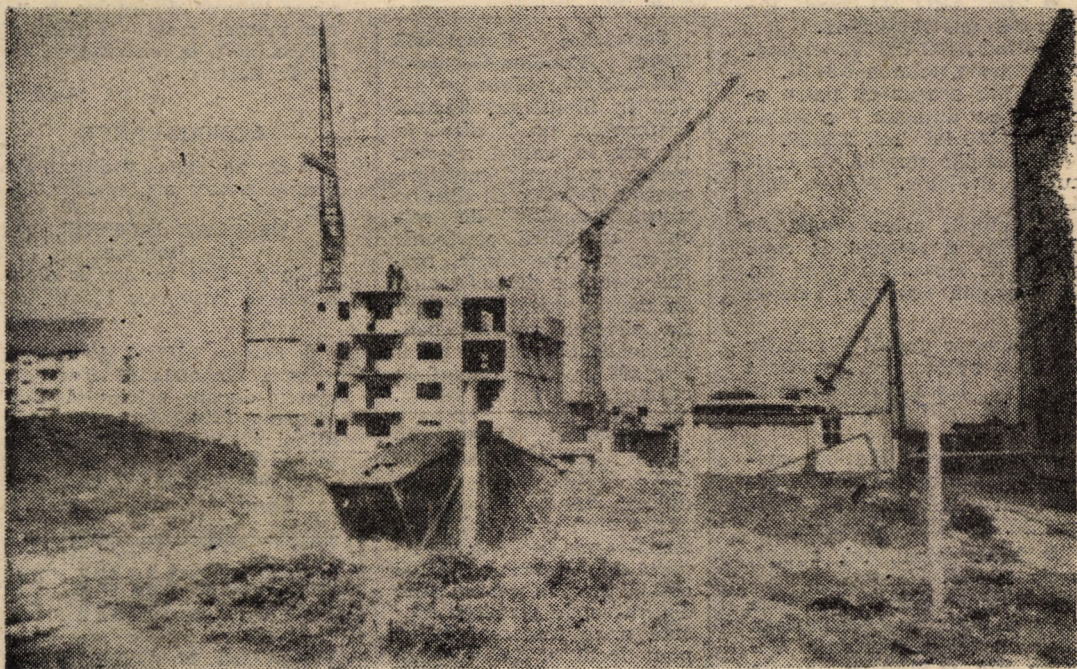
tar de partid în vremuri cînd mai necesară era o biserică) care oferă varianta scurtată de a ajunge în centru. Dimensiunile olimpice nu mai folosesc la nimic. A ajuns un maidan cu asemenea calități. Al doilea stadion te intimă, pînă cu lozinca „TRAIASCA ȘI INFLOREASCĂ SCUMPA NOASTRĂ”. Ce? Probabil orice, numai Mîrșa nu! Mă uit în dreapta și văd tabela electronică, motiv de satisfacții profesionale pentru niște tineri ingineri electroniști, care rezistă numai datorită fie-

dau impresia refugiului din calea unui dușman care atacă. Dar poate asta și este. Gro-pile, bălțile, mirosurile îngrozitoare intră în decor tot mai mult. Degeaba vinde cineva PEPSI cu 18 lei, undeva la un parter, tencuiala tot cade. „Centrul civic”, cu noile și impunătoare construcții, pare că va avea aceeași soartă. Magazin alimentar — în-ehis. Mă duc la liceu.

UN LICEU SALVEAZA UN ORAȘ?

Dl. director Dumitru Batâr mă pune în fața unei probleme la care nici nu mă gin-

școala generală se tot construiește de 2-3 ani. Primele idei din debutul discuției sînt într-adevăr pe măsura neo-realismului „cîștin” al Mîrșei. „Aveți un reprezentant al executivului?” „Primăria este în Avrig, iar la sedințe participă și un reprezentant al nostru”, îmi spune domnul Batâr. „Totuși, continuă directorul, ar fi bine să se stabilească administrația localității care a rămas realmente o colonie”. „Și cum e cu satul sau orașul?” îl întreb. „Nu chiar sat, comună. Dumneavoastră ce credeți? Poate fi Mîrșa cartier la 3 km de

MÎRȘA — Eternul șantier...

ruului, căci tot ce a fost electronic arată ca după... revoluție. Umbrele fostelor vedete de fotbal și de conducători comunisti (numai cu carnetul) traversează gazonul, cu pasul sigur al stăpînului de nat.

Ajung între blocuri. Plăcerea revederii unor locuri intrate în biografie îmi este, din nou, răvășită. În afară de cele unde știam că stau șefii, celelalte blocuri, ale tinerețului, cad din picioare. Părăsite, cu geamurile sparte, îi

deam. De fapt, o dilemă: este Mîrșa oraș sau comună? Mărturisesc că, după proaspetele impresii de vizitator mă simt luat prin surprindere. Nu este timp de glume, așa că trecem la subiect. „De ani de zile așteptăm definitivarea lucrărilor de construcții. Sîntem în mijlocul unui șantier. Nu ne putem extinde, mașinile circulă prin „curtea” școlii. Deși registrul de cadastru ne dă mult spațiu, nu avem curaj nici să facem un gard. Iar sora noastră mai mică,

Avrig, fără mijloace de transport? Noi credem că nu. Cei mai mulți profesori fac naveta la Sibiu. Vedeți ce condiții le oferă localitatea! Am solicitat încadrarea ei la mediul rural, iar pentru noi — noua de 16 ore și sporul de 10% la salariu. Prefectura județului s-a opus pe motiv că Mîrșa, conform planului administrativ-teritorial, este componentă a orașului Avrig”. Componentă? Nu-mi dau seama ce înseamnă, din punct de vedere administrativ, așa ceva, chiar dacă văd, negru pe alb, scrisoarea din 4 martie 1991, semnată de secretarul Prefecturii. În legi nu mă amestec, dar tare aș vrea să aud rezultatul unei comisii formată din experți, dacă ceea ce în scripte se numește „componentă a orașului Avrig”, poate avea o susținere și pe teren. Îmi dau seama că am mai descoperit o problemă originală. Directorul continuă: „Solicităm drepturile conform Hotărîrii Guvernului nr. 83/1990, datorită navetei și faptului că au s-a făcut nimic în vederea stabilirii profesorilor în mediul rural. Din aceste motive, anual ne pleacă 20% din cadrele didactice. Nici grădinițele din Mîrșa și Avrig, patronate de întreprinderea Mecanică, nu ne mai primesc copii. Astăzi, doi profesori au venit cu ei la școală”.

Timpul a trecut, mă despart de directorul liceului (de fapt, mai nou, Grupul școlar de construcții de mașini) și de adjunctul lui, dl. ing. Eugen Cristea, cu regretul că n-am putut elucida noi, singuri, dilema: Mîrșa — oraș sau comună? Oricum, liceul cu tot sufletismul profesorilor, nu poate da girul unui statut de oraș. Inspectoratul Școlar ce crede?

Ceasul al 12-lea

De cîte ori în viață omul spune „M-am trezit la ceasul al 12-lea”. La noi, mai este o vorbă: „Dă Doamne românului mîntea cea de pe urmă”. Și dacă nici nu s-a trezit, nici mîntea nu și-a simțit-o mai lucidă, tot el, românul a zis: „Mai bine mai tîrziu decît niciodată”. Optimismul, deci, nu l-a părăsit. Dar pînă unde optimismul vorbelor îl poate ajuta? Este bine, este suficient să trăiești doar prin cuvinte? Niciodată n-a fost și nu va fi de ajuns numai să sper. Credința fără fapte este moarte. Între credință și fapte omul oscilează, rar credința se întilnește cu materializarea dorințelor, iar timpul trece imposibil, cu pălăria pe spate. De cele mai multe ori este prea tîrziu să îndrepti greșeala făcută atunci cînd rațiunea doarme.

D. T.

Destituirea directorului Fundației pentru Tineret

Anul trecut, în februarie, s-a luat hotărîrea înființării Organizației Tinerilor Liberi din Sibiu, organizație nepatrimonială, în baza unui statut și a unei platforme-program care stabilesc rolul și scopul acestei organizații: crearea unui cadru organizat prin intermediul căruia să se facă cunoscute și să se susțină interesele tinerilor din județul nostru.

În 26 mai 1990, a luat ființă Fundația pentru Tineret Sibiu, care urma să administreze patrimoniul fostului U. T.C., în valoare de peste 20 milioane lei. În răstimpul înființării Fundației, au fost „cheltuiți” peste 3 milioane lei, prin efectuarea de plăți fără acte legale și prin investiții au adus beneficii în valoare de... 15 mii lei. În urma acestui mod „strălucit” de a administra banii, prin grija nemijlocită a domnului director Căteanu Dan, care a înțeles să conducă Fundația după bunul său plac, iată, Consiliul de administrație al Fundației, constituit doar din 4 martie 1991, a hotărît destituirea acestuia din funcția de director, în care, după cîte am înțeles, conform celei mai originale demorații care se poartă la noi, s-a autoinstalat. Totodată, în ședința din 15 aprilie 1991, odată cu destituirea, s-a cerut demararea

unei anchete care să lămurească situația economică a Fundației. Pe postul de director a fost investit dl. Dan Furdai. Să sperăm că de aici înainte, beneficiind de experiența unui economist în conducerea ei, Fundația își va dovedi existența în favoarea tinerilor sibieni.

P.S. 1: Se pare că boala demisiilor este grea și molipsitoare! În cadrul aceleiași ședințe și-a prezentat cererea de demisie și președintele Consiliului de administrație, dl. Dan Toader.

P.S. 2: Ca ultim și suprem argument al d-lui Căteanu, înainte de a părăsi scena directorială a Fundației, este de notat: „EA FUNDATIE NU A FOST ÎNCADRAT JURIST (deși organizația prevede acest post care este absolut necesar — n.r.) DIN LIPSĂ DE SPAȚIU”. Ea așa ex-director, așa răspuns!

Camelia PENTELESCU

Știre din Olanda

Este binecunoscut faptul că în numeroase rînduri din orașul Deventer — Olanda au sosit transporturi cu ajutoare pentru Sibiu și Șelimbăr. Aflăm direct de la sursă (Deventer — Olanda) că se află în pregătire, pentru sfîrșitul lunii aprilie, un nou transport. Le mulțumim că se gîndesc în continuare la noi.

Cu numai 3 lei puteți cîștiga 1000 FOTBAL „21 Radical”

Etapa a 24-a

Nr. crt.	Meciul	Scor final
1	Steaua — Farul	
2	Sportul — Rapid	
3	Corvinul — Dinamo	
4	F.C. Bihor — F.C. Brașov	
5	Progresul — Gloria	
6	Univ. Craiova — „U” Cluj	
7	F.C. Argeș — „Poli” Timișoara	
8	F.C. Inter Sibiu — F.C. Bacău	
9	Petrolul — Jiul Petroșani	

Numele și prenumele

Adresa

Premiul este de 1000 lei.

Se premiază buletinul cu cel puțin 7 rezultate exacte. În cazul în care vor fi mai multe taloane cîștigătoare, va avea loc tragerea la sorți cu public, la o dată ce va fi comunicată în ziarul nostru.

Motivat de faptul că vor avea loc partide în devans, astăzi este ultima zi pentru depunerea taloanelor cu rezultatele etapei 24.

MÎRȘA — Blocul tinerețului după „revoluție”?

Societatea Comercială de Salubritate „SALUBRIS SA“

cu sediul în str. Valea Mare nr. 6, Sibiu,
OFERA CU LOCATIE DE GESTIUNE următoarele obiective:

A. Parcări:

- Continental + Casa de Cultură a Sindicatelor;
- Hotel Boulevard;
- Piața 6 Martie;
- Piața Cibin;
- Piața 1 Mai;
- Han Dumbrava

B. WC public:

- Piața Cibin;
- Karl Marx;
- Piața Gării (Parc);
- Bulevard (Pare Astra);
- Pasaj Dumbrava;
- Piața Rahovei;
- Kolarov (Cedonia);
- Pădurea Dumbrava
- Parc Subarini;
- Spitalului (Clubul Thalia)

C. Activitatea de colectare deșeurilor re folosibile de pe rampa de gunoi:

Cererile se depun la sediul societății din Sibiu, str. Valea Mare nr. 6. Relații suplimentare la telefon 1 46 78. — 93 —

«SIBTOURS»

organizează Week end-uri la BEOGRAD

Plecări în 3 și 10 mai, ora 8.

M&B Yugoslavia pune în vânzare

VOUCHER

pentru excursii în Iugoslavia, în grup sau individual, valabile și pentru deplasări prin C.F.R., precum și cu orice mijloc de transport, pe la toate punctele de frontieră.

Preț 10 DM + 300 lei

Informații: str. Mitropoliei nr. 26, tel. 1 81 78. — 96 —

Administrația permanentă a taberelor SIBIU

str. General Maghera nr. 14,

ANGAJEAZĂ PRIN CONCURS:

CONTABIL PRINCIPAL

Informații și relații la telefon 3 36 54 — 97 —

Firma particulară, „AFCON“ Sibiu

ANGAJEAZĂ pentru lucrări în străinătate (Germania) și Sibiu (jud. Sibiu), următoarele categorii de personal:

- maistru constructor
- dulgheri — categoriile IV—V
- zidari — categoriile IV—V
- zugravi — categoriile IV—V
- fierar-betonist — categoriile IV—V
- electricieni — categoriile IV—V
- faianțari — categoriile IV—V

Se asigură transport, cazare și obținerea vizelor pentru lucrările din străinătate.

Condiții: 10—15 ani vechime în cimpul muncii și cunoscător al limbii germane.

Informații la telefoanele:

924/2 28 55 între orele 16—20;

924/1 59 04 între orele 7,30—15,30;

924/1 48 93 între orele 7,30—15,30. — 95 —

COLEGIUL DE REDACȚIE

Traian SUCIU — redactor șef (tel. 1 81 08); Dan Ioan BOGDAN — sociale (1 59 98); Lucian FILIP — învățămînt-cultură (1 59 98); Eugen IORDĂNESCU — evenimente (1 81 18); Radu STĂNESE — secretariat red. (1 81 18).

VÎNZARI-CUMPARĂRI

● Vind urgent dublu-radio-casetofon cu boxe detașabile, egalizator stație la preț convenabil. Telefon 925/6 16 12.

● Vind vopsea auto și 5 jenți complete. Cumpăr set complet cușineți pentru VW 1300 reparația I. Tel. 925/1 01 00.

● Cumpăr urgent motor Skoda 120 L, pe valută sau lei, planetare și telescoape, toate noi. Telefon 2 81 28.

● Vind vibrochen Dacia 1310, cota 0 (zero). Adresați telefon 4 86 87, după ora 16.

● Cumpăr urgent tub cinematografic pentru televizor portativ auto marca Elektronika 408 A (U.R.S.S.). Adresați telefon 4 86 87, după ora 16.

● Vind sau închiriez apartament central, două camere nedecomandate pe valută. Informații telefon 4 47 59.

● Vind ARO 243 Diesel. Informații tel. 951/4 25 15.

● Vind ARO 243 Diesel (motor Brașov), telefon 3 84 21.

● Vind aragaz cu patru ochiuri cu dulăpior atașabil, preț 12 000 lei. Tel. 2 59 29.

● Cumpăr mașină de scris cu car mijlociu. Telefon 924/1 53 40.

● Cumpăr orice roman de Karl May și romane de capă și spadă. Com. Loamneș nr. 31, Furtună Carmen. Telefon 222.

● Cumpăr urgent dispozitiv tractare autoturism, rulment presiune Skoda 1000 MB. Plată deosebită. Informații telefon 1 54 26.

● Vind urgent Fiat 850, motor defect. Preț convenabil. Informații telefon 8 80 30, după ora 16. Familia Huzoacă.

● Vind dolari, tel. 2 95 08, orele 10—16.

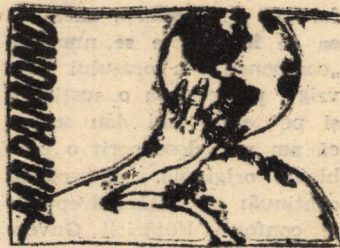
● Cumpăr teren construcție nu mai puțin de 1000 mp sau casă cu teren. Variante. Telefon 924/7 16 50. Plata în valută.

● Vind BMW în stare excepțională de funcționare. Telefon 1 81 18. Preț 4.500 DM.

DIVERSE

● CIBINIUM TRANSPORT efectuează săptămînal (cu autocar Setra) transport de persoane în Germania (prin Cehoslovacia). Prețul transportului numai în lei, respectiv 6000 lei pentru dus, 10 000 dus-întors. Relații suplimentare telefona 1 60 01.

● Persoanele care au pierdut buletinele de identitate cu seriile: BR 799507 pe numele de Popa Ioan, și BT 993641 pe numele Varga Maria sînt rugate să sune la telefon 3 38 66 — firma Royal taxi.

● DRAMA KURZILOR. Teheran — 15 aprilie 1991 — 3000 de kurzi au murit în ultimele 4 zile, majoritatea copii, iar pe cei din Turcia nu-i mai numără nimeni. Este un adevărat genocid. Promisiunea țărilor vecine (Iran și Turcia) de a-i absorbi s-a dovedit o neîmplinire. Oroarea acestui popor de a nu avea frontiere, deci de a nu avea un stat, este accentuată în aceste zile. Cele de mai sus sînt expuse de ziarul francez „Le Figaro” din 15 aprilie 1991. 1000 de refugiați mor zilnic, apreciază Margaret Tutwiler — purtătoarea de cuvînt a Departamentului de Stat S.U.A. Din Bonn pleacă zilnic trei avioane cu ajutoare, prin Turcia, spre Irak. Turcia a anunțat că va transporta zilnic 2000 refugiați în tabere, dînd prioritate celor

Mica publicitate

● Caut sponsor străin pentru dezvoltarea unei activități de gravură în marmură albă și neagră. Telefon 2 65 22.

● Meditez limba română (V—VII), limba franceză (orice nivel). Relații telefon 4 35 57.

● Execut proiecte și desene. Telefon 924/1 31 12.

● Ofer acuarul 16×21 cmp de Sava Hentia și peniță 11×16 cmp Th. Aman 1882. Telefon 2 65 22, după ora 17.

● Numitul Hășegan Cornel, este citat în calitate de pîrît în procesul de divorț pentru ziua de 26 aprilie 1991 conform dos. 4629/1990, Judecătoria Sibiu. Ședința va avea loc la sala nr. 1.

Societatea Comercială Mixtă Româno-Germană A.N.I. S.R.L. Sibiu cu sediul în Sibiu, str. Samuel Brukenthal nr. 3, oferă în lei sau în valută aparate xerox cu funcții multiple, aparate Telefax de diferite tipuri, mașini de calcul cu afișaj electronic și cu rolă de hirtie, mașini electrice de scris, case de marcat pentru magazine, sisteme antifurt pentru instituții. Toate aparatele oferite funcționează la rețeaua electrică de 220 V.

Societatea Comercială Mixtă Româno-Germană A.N.I. S.R.L. Sibiu cu sediul în Sibiu, str. Samuel Brukenthal nr. 3, vă oferă următoarele servicii: transport în Germania lași și mobilă pentru cei cu vize definitive de plecare; execută orice transporturi pe plan local și în întreaga țară, cu autocamion de 4 t.

FELICITARI

● Cînd la buchetul vieții se adaugă cel de al 24-lea trandafir îi urăm lui FISTIS ICA, sănătate, mult noroc și tot ce își dorește în viață. „La mulți ani!”.

Bucur

● Cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani, urăm tatălui nostru TICHINDELEAN AUREL din Agnita multă sănătate, înțelepciune și în continuare multă putere de muncă.

Fiul și fiica

● Cele mai frumoase gânduri și un călduros „La mulți ani!”, îi urez mamei mele ROȘCA RODICA, din partea fiicei Luciana Roșca.

● FLORENTINA IGNA împlinește 15 ani. Părinții și fratele îi urează „La mulți ani!” și sănătate.

● Cu ocazia zilei de naștere îi dorim dragei noastre ȘOIMA RODICA din Sibiu „La mulți ani!”.

Anuța, Nicu, Mirela, Ne-lu și Simona.

● Azi scumpa noastră RODICA ȘOIMA adaugă cel de al 34-lea trandafir. Noi îi dorim sănătate și fericire alături de noi.

Soțul Adi cu fiica Andra

● Cu ocazia zilei de naștere îi dorim dragului nostru TILVAN GHEORGHE din Sibiu, multă sănătate, fericire și un călduros „La mulți ani!”.

Marcela, mama, familiile Muntean și Predișor

● Multă fericire și împlinirea tuturor dorințelor, îi urez mamei mele VARLAN MARLENA, la aniversarea zilei de naștere.

Andrei

CONDOLEANȚE

● Ne amintim cu durere de dragul nostru soț, tată și bunic

NICOLAE BRANGA

din Dobîrca

de la a cărui trecere în eternitate se împlinesc 10 ani.

Familia

● Sîntem alături de colega noastră Gabriela Macrea la marea durere pricinuită de moartea fulgerătoare a tatălui și transmitem condoleanțe familiei.

Colectivul B.A.T.M.A. 32 Sibiu

PROGRAMUL TV

MIERCURI, 17 APRILIE 1991

10,00 Actualități. 10,10 Horoscopul zilei. 10,20 Video-satellit. 11,55 Ora de muzică. 12,55 Vîrsta a treia. 13,25 Siria (documentar). 13,40 Agenda muzicală. 14,00 Actualități. 14,10 Jazz-magazin. 15,00 Pre-universitaria. 15,30 Telescoala. 16,00 Stadion. 16,30 Tragerea Prono-Expres. 16,40 Muzica pentru toți. 17,00 15, 16, 17, 18. 17,40 Lumea ideilor. 18,10 Tineri interpreți de muzică populară. 18,30 Reflector. 19,00 Cultura în lume. 19,35 Desene animate: „Ștrumpfii” 20,00 Actualități. Cronica Parlamentului. 21,00 Culorile Franței (documentar). 21,20 Roman-foleton: „Casa Buddenbrook” Ep. 7. 22,25 Universul cunoașterii. 23,05 Dosarele istoriei. 23,30 Pro Musica. 0,10 Actualități.

mai puțin ajutoarați (bătrîni, copii, femei). În vestul Iranului a sosit înaltul Comisar al O.N.U., d-na Sadako Ogata, inspectînd taberele refugiaților, apreciați de surse iraniene, la 900.000. La reuniunea miniștrilor de externe de la Luxemburg, Marea Britanie a propus ieri să fie debătută la O.N.U. judecarea lui Hussein pentru crime de război. Cu ton liniștitor, Radio Bagdad a anunțat, luni, întoarcerea în masă a kurzi-

lor la locurile natale, în urma apelului lui Hussein. Au fost asigurați că nu vor suferi represalii.

● Ierusalim — David Lavvy (ministru de externe al Israelului) a comunicat că, marti, 16 aprilie, secretarul de stat american Baker începe al treilea turneu din ultimele șase săptămîni. După o escală de trei zile la Luxemburg va sosi vineri în Israel, apoi în Egipt și Siria.

TALON

PENTRU MICĂ PUBLICITATE GRATUITĂ

Numele _____ Prenumele _____
Adresa: localit. _____ str. _____ nr. _____
Nr. telefon _____ B t. seria _____ nr. _____
Felul anunțului: vînzări-cumpărări ☐: imobiliare ☐:
închirieri ☐: matrimoniale ☐: felicitări — aniversări ☐:
pierderi ☐: cereri-oferte de servicii ☐: schimburi locu-
inte ☐: diverse ☐.
Textul de publicat: _____

